

Acum o eră și ceva

Silvia Rîșnoveanu

ACUM O ERĂ ȘI CEVA

Pe țărmul tău am fost și eu cândva,
Acum aproape-o eră și ceva,
Când timpul alerga și el grăbit,
Pe-acceași plajă, către asfințit.

Eram noi doi pe-un țărm îngândurat,
Cu-o altă barcă trasă pe uscat,
Ce, ca și noi, adusă de vreun val,
Își odihnea durerile la mal.

Priveai tăcut, tăcută te priveam
Și fără vorbe-atunci ne-nțelegeam,
Ne măsuram în marea din priviri,
Adâncul așteptatelor iubiri.

Și ne-am iubit... cât ne-am iubit atunci,
Călcând nisipuri aspre de porunci
Și-atâtea legi în mare-am aruncat,
Ca țărmul să ne fie mai curat.

A fost o eră cum nu mi-a mai fost,
În care mări și țărmuri aveau rost
Și-n care pescăruși ne cunoșteau,
Erau și zbor și gânduri ne erau.

Dar asfințitul parc-a-nnebunit
S-a stins în noi de nori învălmășit,
Iar soarele-a căzut de undeva
Să-ncheie-o altă eră și ceva.

Hamburg, 04.04.19